

ΔΕΝ ΤΟ ΝΕΙΩΘΕΙ!

Γιὰ ἰδέξ τ' ἀνεμομύλου τὰ φτερά,
πῶς κλαῖνε, ὅταν ἄνεμος τὰ σέρνει ;
Τὶ τάχα νὰ τοῦ λένε θλιβερά,
ὅταν κοντά του ἀγριοπεροῖ
καὶ χίλιες ἀρμονίες γύρω σπάρνει ;



Ποιὸς ξέρει, τὶ τραγούδια, τὶ σκοποὶ
σκορπίζονται ! Ποιὸς ξέρει, πόσοι πόθοι !...
Τριγύρω, τὸν κυκλῶν' ἢ σιωπῇ !
Μὰ ὅσ' αὐτὸς ἂν ψάλλῃ, ὅσ' ἂν πῇ,
κανένας δὲν τὸν νειώθει ! Δὲν τὸν νειώθει !



Γιὰ ἰδέξ τε καὶ 'σ τὰ βιάθη τῆς καρδιάς,
πόσα τραγούδια ὠραία ζωντανεύουν !
Τὶ τάχα νὰ μᾶς λένε μυστικά ;
Ποιὰ ὄνειρα νὰ ψάλλουνε γλυκά,
καὶ τὶ ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ γυρεύουν ;



Ποιὸς ξέρει ! Δὲν τ' ἀντίχρυσε κανεὶς !
Καὶ ἂν κανένα ἐσβύσθῃ κ' ἐνεκρόθῃ,
καὶ ἂν κλαῖνε τ' ἀδελφάχα τους δειλά,
τὸ δάκρυ τους, ἀγνώρισμον κυλᾷ
Κανένας δὲν τὸ νειώθει!... Δὲν τὸ νειώθει!..

Ἄρτα

Φιφίκα Ἄλεξ. Μυλω ᾄ

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

Πόλλαις φοραῖς τὰ ἴμια μου ἔγυρσα βουρκομένα
στὸν ἀστροφόρον οὐρανὸν καὶ παραπονεμένα
ἔτραγούδισα τὸν πόνον ποῦ λειώνει τὴν καρδιά μου !!

Κι' ὅσας φορὰς ἐστέναξα ἐκόπηξε τ' ἀγέρι
κ' ἐθόλωσε στὸν οὐρανὸ τ' ὀλόχρυσον ἀστέρι !!

ᾠ!!! πόσος εἶν' ὁ πόνος ποῦ λειώνει τὴν καρδιά μου !!

Μονογυιὸς